

MAXINE VICTOR

Thick Therapy

When I first saw her I thought that she was blind and deaf and mute, but then I looked again and saw that she was merely crying.

What's this I said to her. *What's this about* I asked her. I was going to ask her again when she said:

Bokens fyra berättelser utspelar sig i Singapore. En far kommer hem efter en tids sjukdom. En kvinna skriver brev till sin storasyster. En kvinna får ett samtal från sin far efter en lång frånvaro. Två barnvakter sköter ett litet barn i mormoderns ställe.

It was gibberish to me. *What's that* I said to her. *What's that about* I asked her. And she sobbed:

Jag intresserar mig för det latent, det angelägna, det ofrånkomliga i familjeband. Detta är mitt projekt.

Stop crying and speak properly I said to her. But still she wailed:

Det jag upplever är att ord sammanförda med den skrivna bilden och det skrivna ljudet gör det möjligt att närma mig ett uttryck för det bortomordsliga. För mig är språkmaterien mystisk. Genom att skriva upptäcker jag att språkmaterien kan få den frånvarande att bli mer närvarande än någonsin, den kan få den döda att återuppstå, den kan få hem den saknade, och dessutom verkar den kunna blotta –

I tried to put a stop to the nonsense. *Stop crying I tell you*. But she persisted:

I mitt arbete reflekterar jag mycket över det att berätta: huruvida berättande är ett faktum, ett fenomen, en händelse. Dessa reflektioner har präglat mitt sätt att berätta i boken. Jag intresserar mig för ett berättande

som inte låter sig hämmas eller behärskas; jag intresserar mig för ett berättande som bjuder in till omläsning, saktaläsning, dykläsning; ett öppet berättande; ett berättande som rymmer djup på djup –

I clearly wasn't getting through to her. Her eyes were swollen and her nose was runny. She howled:

Varför är det så, varför finns det kvällar då jag inte känner händerna, kvällar då jag inte känner dessa armar och dessa ben och detta huvud, jag antar att dessa fötter är mina, jag ser att de är ställda på golvet precis där mina ska vara men varför känner jag inte dem, varför kan jag inte känna dem, varför känner jag inte dessa fötter dessa händer detta bröst denna mage denna hals precis där mina ska vara, detta smala blad detta tyngdlösa skaft denna blänkande egg jag antar att de duger –

I saw what she was doing, but I pretended not to see. She carried on:

Dessa armar dessa udda armbågar dessa långa armar jag antar att de är mina, denna gröna hud denna röda väta detta röda kött, dessa jack detta stänk denna väta jag antar att det gör ont –

You're a mess I said. And immediately the tears started again.

Det var proppfullt med folk på Margaret Drive den dagen, men han såg till att de fick ett eget bord på andra våningen, precis framför fisknudelmatståndet. Så fort nudelmannen fick syn på honom ropade han glatt: »Towkay lai liao lo! Lu ho boh, allt väl? Det vanliga va? Slå er ner så kommer vi ut med maten. Ya lah wa zai, jag vet, extra chili, inga problem» med en nick åt henne i förbigående försvann nudelmannen in i köket och så efter en kort väntan materialiserade sig två tallrikar sanlao horfun framför näsan på henne – barnet som satt och svängde med benen i luften, barnet vars händer ännu inte behärskade ätpinnarnas avancerade mekanik, barnet vars far till skillnad från hur barnets mor gjorde inte satte sig i stolen intill utan mitt emot »Bara för att din lao peh ska kunna se dig bättre, såklart» dessutom trotsade han allt barnet hade lärt sig i skolan genom att bland annat aldrig hålla det i handen när de gick över gatan »Aiyoh en stor stark flicka som min klarar sig utmärkt, min Champion kommer alltid att klara sig» barnet som satt mitt emot sin far vid det höga bordet på det heta folktäta stimmiga matstället och tittade på de två enorma tallrikarna framför sig med klibbig sås rinnande över kanten och ångan som bolmade upp i ansiktet på det: så tittade barnet på maten framför sig, i lika grad begeistrad och skrämmd över hur mycket

mat det var, mer än de två någonsin skulle kunna äta, mer än en vuxen och ett barn skulle kunna äta, och med ens insåg barnet med yster och absolut visshet varför det var så mycket mat: naturligtvis beställer Far så mycket, det ska ju räcka till tre så åt barnet vad som sedan visade sig vara den sista lunchen med honom, så åt de tillsammans som bara en familj gör.

I told her I didn't understand a word she said. *What's wrong with you* I said. I was beginning to feel mopey myself. *What is it that's making you so sad.* And when she looked up, she said:

Vid tröskeln till hemmet dröjer han, ur stånd att berätta för sin dotter vart han for och hur vilse han gick sedan sjukdomen tagit väv och märg och ben. Orden gömmer sig för honom, han märker hur kvickt de flyr, som skygga havsbottenvarerter försvinner de när den massiva skuggan sveper över dem. Så dröjer han vars mun är torr och vars mage är tom och obrukbar, så dröjer denna olyckliga far vid tröskeln, förklaring och ursäkt förutan nu när andan är kort och dagen likaså. Åter vid sin dotters sida, med knapp nöd, nittionio dagar efter sin död.

Her voice had changed but her wailing was no less incomprehensible. *Pull yourself together* I said, but it was no use. For the life of her she couldn't keep it in:

vi hade inte kunnat hitta på det själva även om vi hade försökt.

v-vi h-har l-l-l-lite r-roligt b-b-b-bara.

ett tidsfördriv.

e-e-ett n-n-nöje.

en extas.

e-en h-h-hys-hys-t-teri.

ett medlidande.

d-d-det ä-är o-o-o-u-u-und-v-v-v-

det förstås.

-v-vi-k-k-k-

raska på du, raska på.

-kli-k-k-kli-kli-k-k-k-k-k-k-

inget att oroa sig för.

-k-kligt!

allt att roa sig för.

d-d-det ä-är o-o-o-

kom igen nu din sibe slowpoke.

-o-o-för-för-

oförgråtet?
 o-o-o-f-f-f-för-
 oförtappat?
 -f-f-f-f-för-
 oförgubbat?
 f-för-för-för-
 å förgudsskull!
 v-vi h-har l-l-l-lite r-roligt b-b-b-bara.
 just det kom så tar vi om det från början!
 e-e-ett t-t-tids-för-för-d-d-driv?
 ett nöje.
 e-e-en ex-ex-t-t-tas ...

Well. If you can't put it in words, then show me I said. But she simply continued drivelling:

Ba...? Ba! Du höll dig undan i hela nittionio dagar men jag väntade på dig, jo det gjorde jag, jag svär jag räknade varenda timme som gick i nittionio dagar, och nu när du äntligen är tillbaka säger du att du bara får stanna en dag med mig? En enda dag! Varför Ba? Wa lau eh vem var det som bestämde något så sibe korkat?

Show me so I can help you I said. For God's sake. *Please.*

Ba, du ville alltid prata om de tråkigaste sakerna. Hur jag skulle kolla två gånger att dörren var låst innan jag gick hemifrån, hur jag alltid skulle dricka Essence of Chicken inför varje prov, hur jag skulle stryka skoluniformen så att plisséerna blev prydliga, hur jag skulle ha paraply och pappersnäsdular och plåster i väskan, hur jag skulle sätta mobilen på laddning innan läggdags, hur jag skulle diska så att köket inte stormades av myror, hur jag skulle ha fönstren stängda så att kackerlackor inte flög in, hur jag alltid skulle ställa tomma krukor uppochner annars skulle regnvattnet samlas i dem och då skulle myggorna lägga ägg och äggen skulle kläckas och svärmar av myggor skulle anfalla mig och då skulle det vara rätt åt mig att få denguefeber för att jag inte lyssnade på dig – aiyoh vad du och Auntie Maggie kunde hålla på när ni satte igång! Men det finns en sak som hon hade rätt om i alla fall ... allt kunde ha löst sig, Ba, allt hade löst sig om du bara hade fått komma hem.

She is lost, I thought to myself. She bawled:

Ba, en gång skämtade du att du kunde tänka dig att bli uppstoppad som

ett sånt där hemskt museiföremål. Du ville bli uppstoppad och ställd vid mitt skrivbord som örnen, som min skyddsängel, min lanterna, så jag aldrig skulle få för mig att försumma mina studier. Du sa att uppstopparen skulle få instruktioner att forma dina armar så de hölls ut i nittio graders vinkel för då kunde jag dessutom få nytta av dig som pulpet. Ba, du har alltid varit värsta skojaren, tack vare dig har jag inte kunnat sova utan att ha mardrömmar där du står och tornar över mig, med ögon som glöder och bomull i munnen och armar utsträckta mot min hals för att jag inte är duktig nog.

I didn't expect her to be so difficult. *Don't be like that* I said. *Don't* – suddenly out of nowhere she thrusts this at me.

Wait a minute I say.

Now what do you think you're doing –

Homo execratus, she cries.

What did you say? I say. (why is she showing me these – I can

hardly breathe – she’s supposed to show me hers, why is she showing me – she flings another one right at me)

Homo abominatus, she howls.

Stop, I say. Stop, I tell you stop. (how did she get her hands on these – even I haven’t seen them in years how the hell did she –)

Homo damnatus.

I don't want to see anymore – (this is not supposed to be about me)

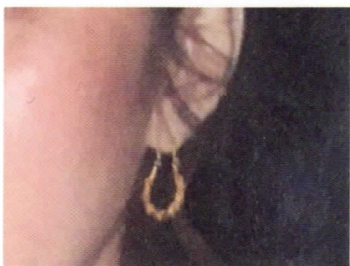
Det kommer bli bra, och jag sa: Nej, och du sa: Dotty var inte dum, sluta bråka och ät, och jag sa: Nej Nej Nej.

Stop you have no right to do this stop you hear me stop (I can't breathe)

Dumma Dotty, det här är väl ingenting, sa du och torkade mig om näsan och hakan och munnen.

Let me go. Please let me go (she doesn't hear a word I'm saying)

Sluta Dotty, sluta, visst vill du vara en duktig flicka. Det här är väl ingenting, sa du och torkade mig om munnen. Vill du inte höra hur elefanten fick sin snabel?

No please not her not her please I'm begging you (she doesn't care that this is too much for me (this isn't happening this cannot be happening))

Visste du att elefanten inte hade någon snabel i början, Dot, visste du det?

No stop please no more (her hand stays on my shoulder and she shoves yet another at me)

Let me go please let me go (the howling, the crying, it's unbearable, tears mucus saliva everywhere)

I början hade elefanten bara en buktig liten nos, liten som en stövel, och stackaren kunde inte ta upp saker med den, visste du det, Dot?

(I sound like an animal roped maimed strung)

Men så kom det en ny liten elefant, en elefantunge som var så intresserad av allt att hon *frågade och frågade och frågade om allt hon såg och hörde och kände och luktade på och rörde vid och alla hennes farbröder och fastrar och morbröder och mostrar smällde henne och ändå var hon full av omättlig*

Please – (the howling is driving me mad)

nyfikenhet, och så en vacker morgon kom denna lilla elefant med en ny fin fråga som hon aldrig hade frågat förr, hon sade: Vad äter krokodilen till middag?

(I have no strength left to resist)

då sade alla Sch! och smällde henne en lång lång stund (and suddenly I hear myself saying) därför att hon var en dålig elefant, doktorn, hon hade säkerligen gjort något ont, och jag äter en tugga och säger, Men hur fick elefanten sin snabel, och du säger,

Enligt min bedömning bör du – (och jag säger)

jag vet vad du kommer att säga, doktorn, och du säger,

Lyssna nu, Dorothy, enligt min bedömning bör du – (och jag säger)

jag vet redan vad du har att säga, doktorn

Dorothy, lyssnar du?

()

Dorothy?

(en far kommer hem efter en tids sjukdom en kvinna skriver brev till sin storasyster en kvinna får ett samtal från sin far efter en lång frånvaro två barnvakter –)

Sätt ord på det, Dorothy, sätt ord på det som hände.

(ord sammanförda med den skrivna bilden och det skrivna ljudet gör det möjligt att närma mig ett uttryck för det bortomordsliga för det som gör för ont att berätta för mig är språkmaterien mystisk och när som helst kommer det ordna sig)

Solsken och rekreation och serotin och metalonin och skaffavänner och fibrer och mödrar och perspektiv och grubblaej och iminbefattning och enligt min bedömning.

(född i Singapore flyttat till Sverige verksam som konstnär utbildad i konst och litteratur bor i ett berättande som inte låter sig hämmas eller behärskas ett berättande som bjuder in till omläsning saktaläsning dykläsning ett öppet berättande ett berättande som rymmer djup på djup på Partille och det här är väl ingenting, dumma flicka, det här är väl ingenting)

Sera-mela-metalononin.